

Rödl & Partner

NEWSLETTER POLSKA

Wydanie:
kwiecień
-czerwiec
2019

SPROSTAĆ WYZWANIAM

Informacje z dziedziny prawa,
podatków i gospodarki

www.roedl.pl

Rödl & Partner

NEWSLETTER POLSKA

Wydanie:
kwiecień
-czerwiec
2019

SPROSTAĆ WYZWANIAM

Informacje z dziedziny prawa,
podatków i gospodarki

www.roedl.pl

W tym wydaniu polecamy:

→ Prawo

- Pakiet dla małych i średnich przedsiębiorstw – 10 najważniejszych ułatwień w funkcjonowaniu polskich spółek handlowych
- ABC polskiego systemu bezpieczeństwa

→ Aktualności podatkowe

→ Prawo

Pakiet dla małych i średnich przedsiębiorstw – 10 najważniejszych ułatwień w funkcjonowaniu polskich spółek handlowych

Jagna Bronk
Rödl & Partner Gdańsk

Pakiet dla małych i średnich przedsiębiorstw (Pakiet MŚP) to szereg zmian legislacyjnych wprowadzonych na mocy nowelizacji wybranych ustaw podatkowych i gospodarczych (opracowanej przez Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii i przyjętej 9 listopada 2018 r.) Zmiany w obszarze ustaw podatkowych obowiązują przedsiębiorców już od 1 stycznia 2019 r., natomiast 1 marca 2019 r. w życie wszedł pakiet zmian dotyczący funkcjonowania i organizacji polskich spółek osobowych i kapitałowych.

CO PAKIET MŚP OZNACZA DLA PRZEDSIĘBIORCÓW?

Nowelizacja Kodeksu spółek handlowych (KSH) i Kodeksu cywilnego (KC) ma dać pewność prawa i ochronę interesów prawnych przedsiębiorcom prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółek handlowych. Obowiązująca dotychczas legislacja posiadała wiele luk utrudniających lub wręcz uniemożliwiających przedsiębiorcom realizowanie niektórych interesów prawnych i ekonomicznych. Wiązało się to z koniecznością prowadzenia długotrwałych i kosztownych procesów sądowych, których wynik uzależniony był od zapatrywania prawnego rozstrzygającego sądu. Pakiet zmian ustaw gospodarczych ma za zadanie usprawnić funkcjonowanie polskich spółek handlowych poprzez wprowadzenie ułatwień legislacyjnych oraz wyeliminowanie z judykatury rozbieżności interpretacyjnych.

Poniżej przedstawiamy 10 najważniejszych zmian Pakietu MŚP dotyczących prawa spółek handlowych.

1. UCHWAŁY ZWYCZAJNEGO ZGROMADZENIA WSPÓLNIKÓW W TRYBIE OBIEGOWYM

Szereg kwestii związanych z funkcjonowaniem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oddany jest pod kompetencję zgromadzenia wspólników. Tryb zwołania i przeprowadzenia zgromadzenia wspólników jest, co do zasady, mocno sformalizowany. W celu uniknięcia paraliżu działania spółki ustawa dopuszcza powzięcie uchwał w tzw. trybie obiegowym, bez konieczności zwoływania zgromadzenia wspólników. Tryb obiegowy dotychczas nie obejmował uchwał podlegających pod wyłączną kompetencję zwyczajnego zgromadzenia wspólników, tj. uchwał dotyczących:

- rozpatrzenia i zatwierdzenia sprawozdania zarządu z działalności spółki oraz sprawozdania finansowego za ubiegły rok obrotowy,
- podziału zysku albo pokrycia straty,
- udzielenia członkom organów spółki absolutorium z wykonania przez nich obowiązków.

Nowelizacja zniosła zakaz stosowania trybu obiegowego do uchwał objętych zakresem zwyczajnego zgromadzenia wspólników, który stanowił utrudnienie dla przedsiębiorców i nie znajdował praktycznego uzasadnienia. Przypomnijmy, że odbycie zwyczajnego zgromadzenia wspólników jest obowiązkowe. Nieodbycie zwyczajnego zgromadzenia wspólników uniemożliwia podział zysku i zatwierdzenie sprawozdania finansowego, a w konsekwencji złożenie go do właściwego urzędu skarbowego i sądu rejestrowego, co sankcjonowane jest przepisami karnymi. Dla wielu przedsiębiorców zmiana będzie stanowić znaczące ułatwienie, w szczególności, jeśli spółka posiada wielu wspólników przebywających na stałe poza granicami kraju, w którym prowadzona jest działalność gospodarcza.

(Podstawa prawna: art. 231 § 4 Kodeksu spółek handlowych)

2. SKUTKI DZIAŁANIA PRZEZ „FAŁSZYWY ORGAN” SPÓŁKI KAPITAŁOWEJ

Nowelizacja reguluje skutki prawne dokonania czynności w imieniu spółki przez jej „falszywy organ”, tj. organ nieposiadający faktycznie umocowania do działania lub przekraczający zakres tego umocowania. Dotychczas kwestia budziła duże kontrowersje w środowisku prawniczym. W orzecznictwie reprezentowane były dwa wykluczające się poglądy – zgodnie z jedną linią orzecniczą istniała możliwość potwierdzenia czynności przez osobę uprawnioną do działania analogicznie do przepisów dotyczących instytucji falsus procurator. Zgodnie z odmienną linią orzecniczą taka czynność dotknięta była sankcją bezwzględnej nieważności i nie istniała prawna podstawa do jej konwalidacji. Mnogość zbędnych sporów sądowych na tym tle przesądziła o konieczności nowelizacji KC. Obecnie obowiązują następujące zasady:

- Ważność umowy zawartej przez „falszywy organ” zależy od jej potwierdzenia przez osobę prawną, w której imieniu umowa została zawarta.
- Druga strona może wyznaczyć osobie prawnej, w której imieniu umowa została zawarta, odpowiedni termin do potwierdzenia umowy. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu druga strona staje się wolna od zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy – umowa nie została zawarta.
- Jeśli zawarcie umowy nie zostanie potwierdzone przez osobę prawną, „falszywy organ” obowiązany jest do zwrotu tego, co otrzymał od drugiej strony w wykonaniu umowy oraz do naprawienia szkody, którą druga strona poniosła przez to, że zawarła umowę nie wiedząc o braku umocowania lub o przekroczeniu jego zakresu.
- Jednostronna czynność prawna dokonana przez „falszywy organ” jest nieważna. Jednakże gdy ten, komu zostało złożone oświadczenie woli w imieniu osoby prawnej, zgodził się na działanie bez umocowania, stosuje się odpowiednio przepisy o zawarciu umowy bez umocowania.

(Podstawa prawna: art. 39 Kodeksu cywilnego)

3. SOLIDARNA ODPOWIEDZIALNOŚĆ SPÓŁKI DZIELONEJ ZA DŁUGI NOWO ZAWIĄZANEJ SPÓŁKI

Dotychczasowa interpretacja przepisu art. 546 § 1 KSH, zaaprobowana przez Sąd Najwyższy (w wyroku z 24 października 2012 r., sygn. III CSK 18/12), przesądzała jedynie o odpowiedzialności za zobowiązania

przypisane w planie podziału spółce przejmującej lub spółce nowo zawiązanej. Umożliwiało to zadłużonym spółkom uniknięcie odpowiedzialności majątkowej przed wierzycielami. Dokonywało się to poprzez dzielenie spółek i przenoszenie w planie podziału niemal wszystkich pasywów na nowy podmiot i pozostawienie niemal wszystkich aktywów w spółkach dzielonych. Literalne brzmienie przepisu nie pozwalało na solidarne obciążenie odpowiedzialnością spółki wydzielającej za długi spółki nowo zawiązanej/przejmującej. Nowelizacja ucina dopuszczalność tego procederu poprzez obciążenie spółki wydzielającej wprost za zobowiązania przeniesione w planie podziału na inny podmiot.

(Podstawa prawna: art. 546 § 1 Kodeksu spółek handlowych)

4. ZASADY SKŁADANIA REZYGNACJI PRZEZ JEDYNEGO/OSTATNIEGO CZŁONKA ZARZĄDU SPÓŁKI KAPITAŁOWEJ

Zasady składania rezygnacji przez jedyne/ostatniego członka zarządu spółki kapitałowej nie były dotychczas przedmiotem ustawowej regulacji. Do 1 marca 2019 r. istniał problem z określeniem adresata oświadczenia o rezygnacji z funkcji członka zarządu, jeśli wskutek przedmiotowej rezygnacji żaden mandat w zarządzie nie byłby obsadzony. Stanowiło to ewidentną lukę w prawie. Ani judykatura, ani doktryna nie wypracowały jednolitego rozwiązania. Ze względu na rozbieżności w orzecznictwie konieczne było wprowadzenie przejrzystej regulacji. Nowelizacja wprowadziła następujące zasady:

- W spółce z ograniczoną odpowiedzialnością jedyne/ostatni członek zarządu składa rezygnację wspólnikom, zwołując jednocześnie zgromadzenie wspólników. Zaproszenie na zgromadzenie wspólników zawiera także oświadczenie o rezygnacji członka zarządu. Rezygnacja jest skuteczna z dniem następującym po dniu, na który zwołano zgromadzenie wspólników.
- W spółce akcyjnej, w której powołanie rady nadzorczej jest obligatoryjne, jedyne/ostatni członek zarządu składa rezygnację radzie nadzorczej. Jeżeli żaden mandat w radzie nadzorczej nie jest obsadzony, zastosowanie znajdują reguły analogiczne do tych obowiązujących spółki z o.o. Członek zarządu składa rezygnację akcjonariuszom, zwołując jednocześnie walne zgromadzenie akcjonariuszy. Ogłoszenie o walnym zgromadzeniu zawiera także oświadczenie o rezygnacji członka zarządu. Rezygnacja jest skuteczna z dniem następującym po dniu, na który zwołano walne zgromadzenie.

Powyższy mechanizm pozwala wspólnikom (akcjonariuszom) na podjęcie niezbędnych działań związanych z odejściem jedyne/ostatniego członka zarządu i zachowanie ciągłości działania spółki.

(Podstawa prawna: art. 202 § 4, art. 233 § 3, art. 369 § 51 i 52, art. 397 §2 Kodeksu spółek handlowych)

5. LEGITYMACJA DO ODWOŁANIA ZGROMADZENIA WSPÓLNIKÓW SPÓŁKI Z O.O.

Ustawa szczegółowo reguluje tryb zwołania zgromadzenia wspólników. Legitymacja do zwołania zgromadzenia wspólników przysługuje zarządowi spółki oraz w sposób pośredni wspólnikom reprezentującym minimum 10% kapitału zakładowego. W określonych okolicznościach legitymacja przysługuje także radzie nadzorczej i komisji rewizyjnej. Jak dotychczas istniała zgodność co do tego, że zwołane zgromadzenie wspólników może zostać odwołane przed datą jego odbycia. Ustawa nie rozstrzygała jednak ani trybu, ani legitymacji do dokonania odwołania zgromadzenia wspólników. Otwierało to pole do sporów korporacyjnych oraz nadużyć ze strony zarządu, który mógł w ten sposób blokować odbycie zgromadzenia zwołanego na żądanie wspólników. Nowelizacja kładzie kres sporom doktrynalnym poprzez wprowadzenie jasnych zasad:

- Do odwołania zgromadzenia wspólników uprawniony jest podmiot, który je zwołał.
- Wyłączne prawo do odwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników ma wspólnik tudzież wspólnicy, którzy żądali jego zwołania.

(Podstawa prawna: art. 235 § 4 i 235 § 6 Kodeksu spółek handlowych)

6. ZWROT NIENALEŻNIE POBRANEJ ZALICZKI NA POCZET DYWIDENDY

Na mocy umowy spółki zarząd spółki z ograniczoną odpowiedzialnością może zostać upoważniony do wypłaty wspólnikom zaliczek na poczet przyszłej dywidendy. Ustawa obwarowuje możliwość wypłaty zaliczki pewnymi ograniczeniami. Zaliczka nie może zostać wypłacona jeśli sprawozdanie finansowe spółki za poprzedni rok obrotowy nie wykazywało zysku. Maksymalna wysokość zaliczki podlegającej wypłacie także ograniczona jest przepisami ustawy.

W przypadku wypłaty zaliczki z naruszeniem wyżej określonych zasad wspólnik, który otrzymał zaliczkę oraz zarząd, który dokonał wypłaty, zobowiązani są solidarnie do dokonania zwrotu pobranej nienależnie wypłaty. Ustawa nie regulowała jednak wprost konsekwencji wypłaty zaliczek, gdy zostałyby one wypłacone z zachowaniem powyż-

szych zasad, a spółka odnotowałaby na koniec roku stratę lub zysk mniejszy od łącznej kwoty pobranych zaliczek. Wskutek nowelizacji wspólnicy zobowiązani są do zwrotu zaliczki na następujących zasadach:

- w przypadku odnotowania przez spółkę straty
  - w całości,
- w przypadku osiągnięcia przez spółkę zysku w wysokości mniejszej od wypłaconych zaliczek na poczet przewidywanej dywidendy – w części odpowiadającej wysokości przekraczającej zysk przypadający wspólnikowi za dany rok obrotowy.

(Podstawa prawna: art. 195 § 11 Kodeksu spółek handlowych)

7. TERMIN WYPŁATY DYWIDENDY

Stan prawny sprzed wejścia w życie nowelizacji przynawał zgromadzeniu wspólników dwie kompetencje: określanie „dnia dywidendy”, tj. dnia, według którego ustala się listę wspólników uprawnionych do dywidendy za dany rok obrotowy oraz określenie daty wypłaty dywidendy. Jeśli zgromadzenie wspólników nie określiło w uchwale daty wypłaty dywidendy, kompetencja ta przechodziła na zarząd. KSH nie przewidywał terminów ustawowych, w oparciu o które wspólnicy mogliby domagać się wypłaty zysku, na wypadek gdyby żaden z uprawnionych organów nie określił dnia dywidendy lub dnia daty wypłaty zysku. Otwierało to drogę do nadużyć w stosunku do wspólników mniejszościowych.

Przyjęta regulacja jednoznacznie rozstrzyga dwie kwestie:

- Jeżeli uchwała zgromadzenia wspólników nie określa dnia dywidendy, dniem dywidendy jest dzień powzięcia uchwały o podziale zysku.
- Jeżeli zgromadzenie wspólników nie określi terminu wypłaty dywidendy, jej wypłata powinna nastąpić niezwłocznie po dniu dywidendy.

(Podstawa prawna: art. 193 § 3 oraz § 4 Kodeksu spółek handlowych)

8. REPREZENTACJA SPÓŁEK KAPITAŁOWYCH W LIKWIDACJI W GESTII SĄDU

Zasady reprezentacji przez likwidatorów powołanych w spółkach kapitałowych mogą zostać określone w umowie (statucie) spółki kapitałowej, w uchwale wspólników (walnego zgromadzenia akcjonariuszy) lub w orzeczeniu sądu.

Dotychczas wątpliwości budziła kwestia, czy i w jakich granicach ustanawiając likwidatorów sąd posiada legitymację do określenia zasad

reprezentacji spółki kapitałowej w likwidacji. Nowelizacja jednoznacznie przesądza, że sąd posiada w każdym czasie uprawnienie do określenia lub zmiany sposobu reprezentacji spółki kapitałowej w likwidacji.

(Podstawa prawna: art. 276 § 11 Kodeksu spółek handlowych; art. 463 § 33 Kodeksu spółek handlowych)

9. ZARZĄD SPÓŁKI PARTNERSKIEJ

Nowelizacja przesądza, że członkiem zarządu spółki partnerskiej może być także osoba trzecia i kładzie tym samym kres sporom doktrynalnym w tej kwestii. Rozwiązanie to ma na celu usprawnienie organizacji pracy spółki i umożliwienie reprezentowania jej na zewnątrz przez profesjonalnych menadżerów, bez konieczności ciągłego angażowania w sprawy spółki partnerów. Jednocześnie ze względu na osobowy charakter spółki partnerskiej, w zarządzie zasiadać musi co najmniej jeden partner.

(Podstawa prawna: art. 97§ 3 Kodeksu spółek handlowych)

10. WYSTĄPIENIE ZE SPÓŁKI KOMANDYTOWEJ

W dotychczasowym stanie prawnym mogło dojść do swojego rodzaju „uwięzienia” komplementariusza

w spółce, jeśli w statucie spółki nie zostały zawarte właściwe postanowienia. Art. 149 § 1 Kodeksu spółek handlowych w aktualnym brzmieniu statuuje wprost uprawnienie komplementariusza do wypowiedzenia i wystąpienia ze spółki komandytowej. Zastosowanie znajdą odpowiednio przepisy dotyczące spółki jawnej.

(Podstawa prawna: art. 149 § 1 Kodeksu spółek handlowych)

Zmiany Kodeksu spółek handlowych wprowadzone nowelizacją mają znaczący wymiar praktyczny dla przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w formie spółek handlowych. Doprecyzowanie ustaw przełoży się na większą pewność stosowanych rozwiązań prawnych, a w konsekwencji mniejszą liczbę sporów sądowych i obniżenie kosztów prowadzenia działalności.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

Piotr Mrowiec
radca prawny, Associate Partner
T + 48 58 582 65 81
piotr.mrowiec@roedl.com

→Prawo

ABC polskiego systemu cyberbezpieczeństwa

Grzegorz Szymborski
Rödl & Partner Warszawa

Ustawa o cyberbezpieczeństwie, która została uchwalona 5 lipca 2018 r., to akt prawny o szczególnym znaczeniu. Przede wszystkim bezpieczeństwo związane z korzystaniem ze środków elektronicznych nie było dotąd uregulowane w kompleksowy sposób. Obowiązujące od ponad pół roku prawo przeciera pod tym względem legistyczne szlaki.

OD BRUKSELI DO WARSZAWY

Dotychczasowe ustawy: o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz o ochronie osób i mienia, w szczerkowy sposób odnosiły się do współczesnych wyzwań związanych z bezpieczeństwem w sieci. Aktywność Polski w tym obszarze wynika z zaangażowania prawodawcy unijnego, który dążył do ujednolicenia w obrębie całej wspólnoty

pewnych zagadnień związanych z cyberbezpieczeństwem. Dyrektywa 2016/1148 zwana Dyrektywą NIS (*Network and Information Systems Directive*), której implementację stanowi polska ustawa, w zakresie cyberbezpieczeństwa wprowadza wymogi minimalne, tzn. dokonuje harmonizacji prawa na niskim poziomie, określając również zasady wymiany między państwami informacji o zagrożeniach. W przeciwieństwie do ogólnie narzuconej treści ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych (RODO), rodzima ustawa jest aktem o wiele bardziej precyzyjnym.

Szereg kwestii sygnalizowanych w ustawie wymagało dookreślenia w ramach aktów wykonawczych Rady Ministrów i Ministra Cyfryzacji. Tym samym działania polskiego ustawodawcy opóźniły się w stosunku do wymagań Dyrektywy o prawie pół roku. Wedle art. 25 unijnego aktu, transpozycja przepisów prawa powszechnie obowiązującego, w tym przepisów wykonawczych, powinna była

nastąpić do 9 maja 2018 r., a od 10 maja środki prawnie przewidziane powinny były obowiązywać w kraju. Polska ustawa weszła w życie 28 sierpnia ubiegłego roku, jednak pełne wdrożenie dyrektywy nastąpiło pod koniec listopada, kiedy to Rada Ministrów wydała przewidziane w ustawie rozporządzenie w sprawie progów uznania incydentu za poważny.

ODPOWIEDŹ I PREWENCJA

Wszystkie zawarte w ustawie regulacje stanowią novum. Dokonano w niej przydziału zadań i podziału odpowiedzialności za cyberbezpieczeństwo w Polsce. Nowe przepisy mają na celu wprowadzenie mechanizmów gwarantujących wykrycie naruszeń, minimalizowanie ich skutków oraz zapobieganie atakom. Jak wskazuje Rządowe Centrum Bezpieczeństwa, ataki na sieci informatyczne stanowią poważne i powszechne zagrożenie użytkowników Internetu. Szacunki na rok 2016 wykazały, że nieznanne złośliwe oprogramowanie jest ściągane średnio co cztery sekundy, a co trzydzieści dwie minuty dane wrażliwe wysyłane są poza serwery przedsiębiorstwa.

Kluczową nowością jest zdefiniowanie pojęcia „cyberbezpieczeństwa”. Ustawa rozumie przez nie odporność systemów informacyjnych na działania naruszające poufność, integralność, dostępność i autentyczność przetwarzanych danych lub związanych z nimi usług oferowanych przez te systemy.

Choć podstawowym celem ustawy jest zapewnienie bezpieczeństwa cybernetycznego Polski, regulacje wpłyną także na podmioty prywatne. Dyrektywa miała zapewnić przedsiębiorstwom wsparcie w walce z hakerami oraz ochronę infrastruktury cyfrowej. W myśl przewidzianej przez ustawę Strategii Bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej na lata 2017-2022, głównym celem określonym przez Radę Ministrów jest „zapewnienie wysokiego poziomu bezpieczeństwa sektora publicznego, sektora prywatnego oraz obywateli w zakresie świadczenia lub korzystania z usług kluczowych oraz usług cyfrowych”. Wbrew pierwotnemu pomysłowi, finalną wersją Dyrektywy nie objęto ochrony serwisów społecznościowych. W rezultacie akt unijny, a za nim ustawa polska, koncentrują się na opisanu działalności dwóch kategorii podmiotów, tj. dostawców usług cyfrowych oraz operatorów usług kluczowych. Za takich operatorów uznaje się podmioty gwarantujące usługi, które mają zasadnicze znaczenie dla utrzymania krytycznej działalności społecznej lub gospodarczej. Chodzi o przedsiębiorców operujących w sektorze transportowym, energetycznym, czy odpowiedzialnych za zaopatrzenie w wodę pitną, którzy otrzymali ten status dzięki

stosownej decyzji administracyjnej. Nie powinno dziwić, że ustawa nakazuje objąć mianem operatorów usług kluczowych podmioty należące do sektora medycznego. W polskich warunkach ci ostatni mogą sprawić jednak dość duże kłopoty.

WPŁYW USTAWY NA (ZDROWIE) POLSKIEGO OBYWATELA

Największe obawy co do wejścia w życie regulacji pojawiały się w branży medycznej. Pod względem cyberbezpieczeństwa sektor medyczny należy do najbardziej zaniedbanych, a wymogi ustawy dla szpitali z oddziałami ratunkowymi oznaczają dodatkowe wydatki. Około dwustu pięćdziesięciu placówek należących do systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej zostało zobowiązanych do stworzenia dokumentacji dotyczącej cyberbezpieczeństwa i przeprowadzania w tym zakresie kosztownych audytów (raz na dwa lata). Od decyzji o zakwalifikowaniu podmiotu świadczącego usługi medyczne jako operatora usług kluczowych, będzie miał on trzy miesiące na zapewnienie dostępu do wiedzy związanej z cyberbezpieczeństwem oraz wdrożenie systemu zarządzania bezpieczeństwem. Po pół roku powinny zostać wdrożone odpowiednie i adekwatne do oszacowania ryzyka środki techniczne i organizacyjne. Na przeprowadzenie audytu placówka będzie miała rok. W razie niewywiązania się z ustawowych obowiązków, na szpitale, jak i na innych operatorów usług kluczowych mogą zostać nałożone kary finansowe.

Ustawa o cyberbezpieczeństwie w dużej mierze dotyka kwestii związanych z bezpieczeństwem przetwarzania danych, w tym danych osobowych. Teoretycznie problem dotyczący przetwarzania danych obejmuje znacznie mniejszą liczbę obywateli, niż w przypadku RODO. Uznanie placówek medycznych za operatorów usług kluczowych może jednak doprowadzić do tego, że mimo wszystko każdy obywatel potencjalnie, prędzej czy później, może zetknąć się z podwyższonym standardem zabezpieczenia jego danych.

O RODO RAZ JESZCZE

Warto przytoczyć raz jeszcze zasady, jakimi powinny kierować się podmioty określone w ustawie, przetwarzając dane osobowe. Co istotne, przetwarzanie danych przez właściwe organy i sektorowe zespoły cyberbezpieczeństwa nie wymaga realizacji obowiązków wynikających z RODO, jeżeli miałyby to uniemożliwić realizację ich własnych zadań. Cyberbezpieczeństwo ma zatem pierwszorzędne znaczenie.

Które dane osobowe ustawa o cyberbezpieczeństwie uznaje za istotne z punktu widzenia podmiotów w niej opisanych? Przede wszystkim te dotyczące użytkowników systemów informacyjnych oraz użytkowników telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, jak również odnoszące się do telekomunikacyjnych urządzeń końcowych w rozumieniu Prawa telekomunikacyjnego. To również dane gromadzone przez operatorów usług kluczowych i dostawców usług cyfrowych w związku ze świadczeniem usług, a także informacje pozostające w posiadaniu podmiotów publicznych w związku z realizacją ich zadań.

W zakresie likwidacji danych ustawa stanowi, że informacje podlegające RODO powinny zostać usunięte lub zanonimizowane przez właściwe organy i sektorowy zespół cyberbezpieczeństwa niezwłocznie po stwierdzeniu, że nie są niezbędne do realizacji zadań ustawowych. W przeciwnym

wypadku mają zostać usunięte lub zanonimizowane w terminie pięciu lat od zakończenia obsługi incydentu, którego dotyczą. Właściwe organy i sektorowe zespoły cyberbezpieczeństwa powinny także publikować na stronach internetowych informacje o prawach właścicieli danych oraz pouczenia co do celów przetwarzania przez te organy. Na ocenę słuszności i skuteczności tych rozwiązań przyjdzie nam jednak jeszcze poczekać.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

Jarosław Kamiński
adwokat, Associate Partner
T +48 22 244 00 27
jaroslaw.kaminski@roedl.com

→ Aktualności podatkowe

Koniec deklaracji VAT dopiero w 2020?

Agata Pezda
Rödl & Partner Wrocław

Ministerstwo Finansów zakończyło konsultacje publiczne dotyczące projektu nowelizacji ustawy o VAT oraz ustawy Ordynacja podatkowa, który zakłada likwidację m. in. deklaracji VAT-7 i VAT-27 oraz zastąpienie ich nową, bardziej rozbudowaną strukturą pliku JPK. Projekt trafi teraz pod obrady Komitetu Stałego Rady Ministrów.

Z informacji, do których dotarły media wynika, że nowa struktura JPK zacznie obowiązywać dopiero od 1 stycznia 2020 r., a nie (jak pierwotnie zakładano) od 1 lipca 2019 r. Oznacza to, że prawdopodobnie do końca tego roku rozliczenia będą odbywały się na dotychczasowych zasadach.

Nowa rozbudowana struktura pliku kontrolnego (roboczo nazwana JPK_VDEK) będzie łączyła elementy pełnej ewidencji VAT oraz dotychczasowych deklaracji VAT, które nie występują w aktualnie obowiązującym pliku JPK. Znajdą się w nim dodatkowo takie dane jak kwota zobowiązania podatkowego, kwota do przeniesienia, czy kwota do

zwrotu. Nie zmieni się zatem konieczność przygotowywania deklaracji VAT – jedynie forma prezentacji danych i sposób jej przekazywania do urzędu skarbowego. Co więcej, jeśli schemat JPK_VDEK będzie obowiązywał w obecnie proponowanej strukturze, zwiększy się zakres danych podlegających raportowaniu. Podatnicy będą zobowiązani do raportowania kodu grupy towarowej a także fakultatywnie terminu oraz metody płatności. Informacje podsumowujące VAT-UE będą natomiast składane w aktualnej, niezmienionej formie.

Należy również zwrócić uwagę na fakt, że projekt przewiduje wprowadzenie nowej sankcji dla podatników VAT, którzy prześlą plik JPK_VDEK zawierający błędy bądź dane niezgodne ze stanem faktycznym i nie skorygują ich pomimo wezwania naczelnika urzędu skarbowego. Wówczas naczelnik urzędu skarbowego nałoży na podatnika w drodze decyzji karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdą stwierdzoną nieprawidłowość lub błąd.

Warto już teraz rozpocząć proces przygotowywania się do wdrożenia nowych obowiązków sprawozdawczych.

→ Aktualności podatkowe

Nowe zasady leasingu samochodów – pierwsze interpretacje podatkowe

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej 11 lutego 2019 r. wydał pierwszą interpretację indywidualną w zakresie stosowania nowych zasad rozliczania w kosztach uzyskania przychodów wydatków związanych z eksploatacją samochodu osobowego (sygn. 0115-KDIT3.4011.545.2018.2.MR).

Od 1 stycznia 2019 r. obowiązują nowe przepisy, które ograniczają możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów niektórych wydatków związanych z eksploatacją samochodów osobowych. Zgodnie z nowymi zasadami jeśli przedsiębiorca użytkuje na podstawie umowy leasingu samochód o wartości ponad 150 tys. zł, do kosztów podatkowych może zaliczyć tylko część rat – w proporcji, w jakiej kwota 150 tys. zł pozostaje do wartości samochodu.

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedsiębiorca wskazał, że planuje nabycie samochodu osobowego o wartości przekraczającej 150 tys. zł, który będzie wykorzystywany zarówno do celów działalności gospodarczej, jak i do celów prywatnych. Rozważa sfinansowanie tego zakupu kredytem bądź zawarciem umowy leasingu. Rata leasingowa będzie obejmowała płatności z tytułu części odsetkowej oraz kapitałowej raty, nie będzie natomiast obejmowała innych kosztów używania samochodu. Przedsiębiorca zapytał, czy do kosztów uzyskania przychodów będzie mógł zaliczyć w pełnej wysokości odsetki od kredytu bądź część odsetkową raty leasingu oraz składki na ubezpieczenie OC i AC, które nie są składnikiem raty leasingowej, a których koszt będzie ponosił.

Organ podatkowy stwierdził w interpretacji, że opłaty wynikające z umów leasingu odpowiadające tzw. części odsetkowej nie podlegają ograniczeniu wprowadzonemu 1 stycznia 2019 r. (w art. 23 ust. 1 pkt. 47a ustawy PIT). Tym samym, część odsetkowa raty leasingowej może zostać w całości zaliczona do kosztów uzyskania przychodów. Ograniczeniu podlegają opłaty wynikające z umów leasingu w części dotyczącej spłaty wartości samochodu osobowego (raty w tzw. części kapitałowej).

W zakresie uwzględnienia w kosztach uzyskania przychodu składek na ubezpieczenie AC i OC, które nie są składnikami raty leasingowej, organ stanął na stanowisku, że jedynie w stosunku do składki na ubezpieczenie AC zastosowanie znajdzie ograniczenie (art. 23 ust. 1 pkt 47 ustawy PIT). Jak wynika z brzmienia tego przepisu, ograniczenie dotyczy składek na ubezpieczenie samochodu osobowego, których wysokość jest ustalana w oparciu o wartość samochodu przyjętą dla celów ubezpieczenia. A tę przyjmuje się tylko dla ubezpieczenia AC. Dla ubezpieczenia OC i NNW wartość samochodu nie jest istotna. W konsekwencji składka na ubezpieczenie OC będzie więc w całości kosztem uzyskania przychodu.

Nowe regulacje budzą wiele wątpliwości u podatników. Ministerstwo Finansów zapowiedziało wydanie objaśnień, wciąż jednak zwleka z ich publikacją. W przypadku wydania następnych interpretacji poświęconych temu tematowi, będziemy Państwa informować.

→ Aktualności podatkowe

Wyrejestrowany przedsiębiorca skoryguje deklaracje VAT

Wykreślenie z rejestru czynnych podatników VAT nie stanowi uzasadnienia dla pozbawienia podatnika będącego stroną prawa do złożenia korekty deklaracji VAT-7, ani dla odmawiania mu prawa do sporządzenia korekty faktury – orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 6 marca 2019 r., sygn. I FSK 209/17.

Sprawa rozstrzygnięta przez NSA dotyczyła podatniczki, która w związku ze zlikwidowaniem działalności gospodarczej została wyrejestrowana z rejestru czynnych podatników VAT. Podatniczka we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej zapytała, czy po zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej przysługuje

jej prawo do korekty deklaracji VAT. W ocenie Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach prawo do korekty deklaracji przysługuje jedynie pod warunkiem powtórnej rejestracji do celów VAT.

Poglądu tego nie podzielił zarówno Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (sygn. akt III SA/GI 360/16), jak i Naczelny Sąd Administracyjny. Sądy stwierdziły, że zarówno organ, jak i podatnik wykreślony z rejestru podatników czynnych ma prawo i obowiązek zweryfikować rozliczenie podatku od towarów i usług poprzez złożenie

deklaracji. Skoro przeciwko osobie fizycznej niebędącej już podatnikiem VAT (wyrejestrowanej) może zostać wszczęta kontrola lub postępowanie podatkowe, to musi jej również przysługiwać prawo do korekty deklaracji. Istotny jest tutaj fakt, czy osoba występująca z taką korektą, była czynnym podatnikiem VAT w momencie powstania zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług. Prawo do złożenia korekty ograniczone jest jedynie terminem przedawnienia zobowiązania podatkowego.

→ Aktualności podatkowe

Wiążąca informacja stawkowa

15 lutego 2019 r. Ministerstwo Finansów opublikowało raport z konsultacji publicznych i opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Ordynacja podatkowa w zakresie systemu stawek podatku VAT (z 8 listopada 2018 r.) W toku tych konsultacji zgłoszono szereg uwag do projektu. Resort finansów uwzględnił część z nich i w konsekwencji projekt został zmieniony.

Jedną z kluczowych kwestii jest zmiana planowanego terminu wejścia w życie nowej instytucji – Wiążącej Informacji Stawkowej (WIS).

WIS będzie instrumentem zapewniającym podatnikom potwierdzenie prawidłowości klasyfikacji danego towaru lub usługi. Dziś podatnicy mogą uzyskać na potrzeby VAT opinie klasyfikacyj-

ne z urzędów statystycznych, jednak są one niewiążące. Teraz to się zmieni.

Podatnicy będą mogli składać wnioski o wydanie WIS od 1 czerwca 2019 r., a nie jak pierwotnie zakładano od 1 kwietnia 2019 r. Otrzymana decyzja będzie jednak obowiązywała dopiero od stycznia 2020 r. i dopiero od tego terminu będzie chroniła podatników przed ewentualnymi konsekwencjami związanymi z niewłaściwym zastosowaniem stawki VAT do danego towaru bądź usługi. Projekt w zakresie systemu stawek podatku VAT został przekazany do Sejmu. Jeżeli są Państwo zainteresowani tą nową instytucją, zapraszamy do kontaktu. Nasi specjaliści chętnie udzielą dalszych informacji.

→ Aktualności podatkowe

Korzystanie z usług w Polsce nie przesądza o stałym miejscu prowadzenia działalności dla celów VAT

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wydał 7 stycznia 2019 r. korzystne dla podatników orzeczenie w sprawie stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej dla celów VAT (sygn. akt. III SA/GI 912/18).

Sprawa ze skargi na interpretację indywidualną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej dotyczyła niemieckiej spółki będącej producentem i dystrybutorem obuwia. Spółka zapytała organ interpretacyjny czy w związku z planowanym prowadzeniem działalności w Polsce powstanie jej stałe miejsce prowadzenia działalności.

Spółka wyjaśniła, że będzie dokonywała przemieszczeń własnych towarów z terytoriów

innych państw na terytorium Polski. Planuje by transport tych towarów odbywał się do magazynu położonego w Polsce i należącego do jej partnera biznesowego. W magazynie należące do spółki towary będą pakowane, konfekcjonowane oraz magazynowane. Partner będzie wykonywał na rzecz spółki usługi na materiale powierzonym, który przez cały okres będzie własnością spółki. Usługi świadczone na rzecz spółki na terenie Polski będą realizowane przez pracowników partnera. Spółce nie zostanie udostępniona całość bądź wyraźnie określona część powierzchni magazynu. Kontakt z kontrahentami, negocjacje handlowe, zawieranie umów z odbiorcami towarów spółka będzie

realizowała bezpośrednio z jej siedziby, tj. z terytorium Niemiec. Po wykonaniu opisanych usług, towar będzie podlegał sprzedaży odbiorcom końcowym przez spółkę.

Sąd nie podzielił stanowiska organu wyrażonego w zaskarżonej interpretacji.

W ocenie sądu organ interpretacyjny niezasadnie przyjął, iż spółka posiada wystarczające zaplecze o charakterze technicznym i personalnym w kraju aby uznać, że posiada stałe miejsce prowadzenia działalności. Decydując się wyłącznie na zakup usług pakowania, konfekcjonowania i magazynowania towarów zgodnie z doręczonymi pracownikom partnera zaleceniami centrali w Niemczech, spółka nie stworzyła w Polsce miejsca

prowadzenia działalności gospodarczej. Nabywane usługi nie odpowiadają przedmiotowi działalności prowadzonej przez niemiecką spółkę, polegającej na produkcji i sprzedaży obuwia.

W ostatnim czasie organy podatkowe reprezentują dość restrykcyjne podejście w zakresie przepisywania stałego miejsca prowadzenia działalności podmiotom zagranicznym w Polsce. Korzystny wyrok daje podatnikom argumenty do walki z fiskusem, jednak należy mieć na uwadze, że kwestia ta zależy od zindywidualizowanych okoliczności danej sprawy. Jeżeli byłoby Państwo zainteresowani, nasi specjaliści chętnie przeanalizują prowadzoną przez Państwa działalność pod kątem ewentualnych ryzyk w tym zakresie.

→ Aktualności podatkowe

Obowiązkowy split payment dla wybranych transakcji

Komisja Europejska pozytywnie rozpatrzyła wniosek Polski w sprawie zastosowania obowiązkowego mechanizmu podzielonej płatności. W konsekwencji Rada Unii Europejskiej 18 lutego 2019 r. wydała decyzję wykonawczą 2019/310 w sprawie upoważnienia Polski do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 226 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Split payment obowiązuje w Polsce od 1 lipca 2018 r., jednakże jego zastosowanie jest dobrowolne. Teraz Polska będzie miała możliwość wprowadzenia obowiązkowego split payment w okresie od 1 marca 2019 r. do 28 lutego 2022 r. Okres ten będzie mógł zostać wydłużony o kolejne lata.

Zgodnie z decyzją, obowiązkowym mechanizmem split payment będą mogły zostać objęte towary i usługi, które obecnie objęte są mechanizmem odwrotnego obciążenia oraz odpowiedzialnością solidarną. Tym samym obowiązkowa podzielona płatność będzie mogła objąć szeroko rozumiane usługi budowlane oraz transakcje, których przedmiotem są m.in.: wybrane artykuły elektroniczne, tworzywa sztuczne, wyroby stalowe, metale szlachetne i nieszlachetne, czy odpady i surowce wtórne.

Co ważne, obowiązkowym split payment mogą zostać objęte również towary rozliczane do tej pory na zasadach ogólnych takie jak: sprzedaż hurtowa i detaliczna części i akcesoriów do pojazdów samochodowych i motocykli, akumulatory

elektryczne, telewizory, komputery, kamery cyfrowe, węgiel kamienny i brunatny, koks i torf.

Obowiązkowe stosowanie mechanizmu podzielonej płatności obejmie określone dostawy towarów bądź świadczenie usług, jeżeli transakcja dokonywana będzie pomiędzy podatnikami VAT, a zapłata za nią nastąpi przelewem bankowym. Konieczne będzie również umieszczenie stosownej adnotacji na fakturze.

Dodatkowo obowiązkowy split payment znajdzie zastosowanie do podatników VAT niemających siedziby w Polsce, którzy wykonują transakcje opodatkowane VAT w Polsce. W konsekwencji będą oni zobowiązani do otwarcia rachunku rozliczeniowego w polskim banku.

O ostatecznym kształcie nowej regulacji zadecyduje brzmienie nowelizacji ustawy o VAT. Zgodnie z aktualnymi zapowiedziami Minister Finansów, realny termin na wprowadzenie obowiązkowego split payment to początek roku 2020.

DALSZYCH INFORMACJI UDZIELA:

Dominika Tyczka
doradca podatkowy, Associate Partner
T +48 71 606 04 16
dominika.tyczka@roedl.com

Obserwuj nas w mediach społecznościowych #Rödl&PartnerwPolsce

 Find us on
Facebook

 YouTube

 LinkedIn®

Newslettery

Pozostańmy w kontakcie!

Jesteś zainteresowany otrzymywaniem newsletterów i zaproszeń na wydarzenia?

Wypełnij formularz na stronie www.roedl.pl

Dzielimy się wiedzą | CATL News | SSE News | OZE News | Mandantenbrief

SZKOLENIA | SEMINARIA | SPOTKANIA | KONFERENCJE | ŚNIADANIA BIZNESOWE

Impressum

Mandantenbrief Polska, kwiecień-czerwiec 2019

Wydawca: Rödl & Partner
ul. Sienna 73, 00-833 Warszawa
tel.: + 48 22 696 28 00 | www.roedl.pl
e-mail: biuletyn@roedl.com

Odpowiedzialny za treść:

Liliane Preusser – liliane.preusser@roedl.com

Redakcja: Barbara Klimek – barbara.klimek@roedl.com

Niniejszy biuletyn stanowi niewiążącą informację służy ogólnym celom informacyjnym. Nie stanowi on doradztwa prawnego, podatkowego lub gospodarczego; informacje nim zawarte nie mogą również zastępować indywidualnego doradztwa. Przy redagowaniu biuletynu zawartych nim informacji Rödl & Partner zawsze dokłada najwyższej staranności, jednak nie ponosi odpowiedzialności za prawidłowość, aktualność kompletność informacji. Rödl & Partner nie ponosi również odpowiedzialności za decyzje, które czytelnik podejmie po przeczytaniu biuletynu. Zawarte informacje nie odnoszą się do konkretnego stanu faktycznego, dlatego konkretnym przypadkiem należy zawsze zasięgnąć fachowej porady. Osoby wyznaczone do kontaktu naszej strony są do Państwa dyspozycji.

Cała treść biuletynu fachowych informacji, które umieszczono w Internecie stanowi własność intelektualną Rödl & Partner jest objęta ochroną praw autorskich. Osoby korzystające z tych informacji mogą pobierać, drukować, kopiować treść biuletynu fachowych informacji wyłącznie na własne potrzeby. Wszelkie zmiany, powielanie, rozpowszechnianie publiczne przekazywanie treści całości lub części, jakiegokolwiek formie, wymagają uprzedniej pisemnej zgody Rödl & Partner.